

JURAJ GERBEL

TYRAN, HYENA A PES

www.jurajgerbel.sk

Napísané v roku 2024.

Pôvodne uverejnené a vydané v roku 2024 na Slovensku.

Autor a vydavateľ: © Juraj Gerbel

Obálka: © Juraj Gerbel

Portrét: © Minarity Studios

Korekcia: Veronika Petříková

© Tyrان, hyena a pes

Všetky práva vyhradené.

Obsah knihy podlieha autorskému právu. Akékoľvek používanie obsahu, alebo jeho časti, je možné len s písomným súhlasom majiteľa.

ISBN: 978-80-974916-0-4

www.jurajgerbel.sk



Nákupom diel z mojej tvorby spravíte radosť nielen sebe samým, ale zároveň pomôžete ľuďom v núdzi. 5% z výnosu z predaja kníh totiž pôjde na dobročinné účely: na podporu telesne znevýhodnených detí a dospelých, o ktorých sa stará etablovaná, profesionálna a plne transparentná organizácia APPA: Asociácia pomoci postihnutým.

Viac na:

<https://appa.sk/>

<https://www.facebook.com/asociaciaAppa/>

Napísali o knihách:

► ŠTEFAN KURILLA,

Majster bojových umení a zakladateľ klubu Kurilla Budokan:

O 1. knihe – Otoč sa:

„Musím povedať, že prvotina Juraja Gerbela, *Otoč sa*, ma veľmi prekvapila – v pozitívnom slova zmysle. Dej je svižný, zápletká napínava a plná zvrátov, prostredie zaujímavé a štýl písania naozaj pútavý. V knihe vidím veľký potenciál a už teraz sa teším na pokračovania.“

► RUDO ĐURICA,

Majster sveta v thajskom boxe a inštrktor muay thai:

O 2. knihe – Priliš neskoro:

„Hneď pri prvých stranách ma príbeh oslovil a vtiahol do deja. Je to pútavé čítanie, kde nie je núdza o akciu. Vidno, že hlavný hrdina Andrej Bojar je zocelený dlhoročným tréningom. Vie, ako a kde má udrieť. Bojová akcia je veľmi realistická a teším sa na ďalšie pokračovania!“

► PETER ŠLOSER,

Spisovateľ krimi, bývalý policajný plukovník a knižný Panta Rhei debutant v roku 2019:

O 3. knihe – Vtedy a tam:

„Obľubujem kriminálky plné napätia a už z úvodných kapitol Jurajovej knihy som cítil, že podobne ako v jeho prvých dvoch aj v tejto bude držať čitateľov v napätí po poslednú stranu. S uznaním musím konštatovať, že do deja dokázal obratne zapracovať prvky krimi, horor, mystiky a zaujímavu skĺbil dve časové pásma. Okrem policajného vyšetrovania zo súčasného obdobia ponúka plastický obraz krvou presýtenej doby z čias stalinizmu, postavenej na reálnych základoch. Ak budete knihu čítať počas dovolenky, prajem Vám, aby ste ju prežili pokojnejšie ako hlavný hrdina Andrej Bojar pri vyšetrovaní hrôzostrašných vrážd v novodobej Moskve. Nepochybujem, že k Jurajovej knihe si nájde cestu mnoho čitateľov, ktorí ju podobne ako ja budú hodnotiť piatimi hviezdikami z piatich možných.“

► JAKUB MIŠČI,

Spisovateľ a autor psychotrilerov:

O 4. knihe – Na kolenách:

„Akčný hrdina Andrej Bojar opäť zasahuje. Po vynikajúcej knihe *Vtedy a tam*, ktorá sa odohrávala v Rusku, tentoraz hlavný hrdina cestuje domov lietadlom... a vonkoncom netuší, aké problémy naňho čakajú. V stiesnenom priestore musí využiť všetky svoje bojové skúsenosti a spoľahnúť sa na inštinkt, aby vyviazol so zdravou kožou – tieto časti som si užil najviac! Výborne napísaný thriller, autor naplno využíva svoj potenciál a odhaľuje praktiky mafie v medzinárodnom meradle.“

► MIRIAM JUHANESOVÍČOVÁ,

Predsedníčka charitatívneho občianskeho združenia APPA:

O 5. knihe – Kto sa bojí svetla?

„Autor už dlhodobo podporuje našu organizáciu, a tak som si povedala, že by sa patrilo prečítať túto knihu, ktorá s krutou pravdivosťou hovorí o živote telesne znevýhodnenej ženy a jej opatrovateľov. Pútavý dej ma doslova pohltil a knihu som prečítala za pár večerov. Príbeh sa predom odvíjal ako v kine a verím, že sa raz dočká aj filmového stvárnenia. Kým sa tak stane, rada si prečítam aj ďalšie autorove knihy (tie už vydané, ale aj tie, ktoré ešte len napíše).“

► VY, DRAHÝ ČITATEĽ,

Zaujímavé povolanie, ktoré nepochybne máte:

O 6. knihe – Tyran, hyena a pes:

Máte spätnú väzbu a radi by ste sa o ňu podelili? Prichádza jedinečná možnosť: pošlite autorovi Jurajovi Gerbelovi svoj názor na túto knižku spolu s povolaním, ktorému sa venujete, a po vylosovaní sa ocitne tu!

Venujem pravým mierotvorcom, ktorí chápu, že násilie nie je cesta.

PROLÓG

Zavolať jej o štvrt' na štyri v noci – alebo ráno – podľa postoja toho-ktorého človeka. Zobudil ju z najtvrdšieho spánku. Rozhodne nebola žiadne ranné vtáča; prekvapivé, vzhľadom na prácu, ktorú si zvolila, a ktorej sa rozhodla zasvätiť život.

V tmavej spálni sa rozliehalo prenikavé drnčanie. Otravná mechanická melódia – úmyselne vybraná, aby si ju v teréne nepomýlila s populárnou hudbou, čo dnes všade každému vyhrávala. Zvuk v telefóne nastavený na maximum, aby čo najviac zvýšila šance počuť zvonenie i za nepriaznivých akustických podmienok.

Myklo ňou. Jedna noha jej vystrelila spod periny do prázdneho vzduchu. Keby v byte nebývala sama, dotyčnému by uštedrila výživný kopanec. Jej by to bolo jedno. Pretrela si oči, zmätene sa obzrela. Inštinktívne napriahla ruku a nahmatala hlučný, roztrasený mobil. Ani sa nepozrela, kto volá. Vedela, komu má poďakovať za prerušenie pekného sna. Nikto iný by jej o takomto nečase nevolal. Nikto iný toto telefónne číslo nepoznal.

Zodvihla. Zamrmlala čosi, čo bolo možné interpretovať ako: „Čo chceš?“

Hlas na druhej strane, rázny, zvučný, no zároveň pokojný, jej vysvetlil aktuálny stav. Jeho klud nekorešpondoval so závažnosťou situácie. Popísal najnovší vývoj udalostí. Uviedol ju do obrazu. Vymenoval pokyny. Posledný krok si mohol odpustiť – ona veľmi dobre chápala, čo sa od nej očakáva. Značné investície vložené do jej dôkladného tréningu nevyšli navivoč.

Pritakala, zložila a posadila sa. Niekoľko sekúnd ostala sedieť na plachte, sčasti prikrytá odhrnutou, stále teplou perinou. Vodu v pohári na nočnom stolíku vypila do dna. Chrbát si rozcvičila ako mačka, počnúc

stavcami pri kostrči a končiac krčnou chrbticou. Vychutnala si jedinú chvíľu pokoja, ktorú v najbližšom čase bude mať. Odteraz ju čaká len zhon, stres a napätie – prípadne smrť. Prinajlepšom. Všetci v jej tíme sa čoraz viac zamýšľali, či vôbec prežijú.

Okamih nadišiel.

Vedela, že príde. Jednoducho to vedela. Čo už.

Umyla sa a obliekla, zhasla svetlá. Rozlúčila sa s apartmánom, ktorý videla naposledy. Vyšla na chodbu k výťahu, odviezla sa dve poschodia nadol, prešla cez vstupnú lobby a vonku nastúpila do prichystaného, naštartovaného vozidla. Nemusela povedať nič. Vodič vedel, kam má ísť, a vedel, kadiaľ má ísť. Bez slova vyrazili.

Dvesto metrov za nimi, o dva domy nižšie po ceste, sa udiala paralelná scéna, s odstupom dvoch sekúnd. Z budovy vedľa vystúpil elegantný muž tmavej pleti s krátkou čiernou bradou. Nastúpil do prichystaného, naštartovaného auta a sadol si na miesto spolujazdca, vedľa iného muža; takisto elegantného, takisto tmavej pleti, takisto s krátkou čiernou bradou. Nemuseli si nič povedať. Vodič vedel, kam má ísť, a vedel, kadiaľ má ísť. Bez slova vyrazili. V ústrety brieždiacemu sa horizontu, ktorý bolo badať za radom vysokých, udržiavaných paliem. Pomedzi ne sa letargicky prechádzali dve ťavy s jedným pohoničom.

Nastupoval východ slnka.

Tmaví muži vychádzali z predpokladu, že žena v aute pred nimi už ďalší nezažije.

I

„Ludia sa vždy zamilujú do toho, čo nemôžu mať. Ochotne sa vzdávajú slobody, aby vlastnili to, čomu nerozumejú; a nikdy si plne nevážia to, čo im od začiatku právom patrí.“

Džalál ad-Dín Rúmí

1

Zaradil šestku. Pridal, pretože mal pred sebou dosť priestoru. Pozrel sa do ľavého spätného zrkadla: voľno. Čas obehnúť pomalú dodávku. Stočil volant, nohu pritlačil ešte nižšie, predbiehané vozidlo nechal za sebou. Bola to príjemná jazda. Neveľa áut, rovná cesta, jasné nebo. Tmavohnedý Passat z roku 2010 si kliesnil cestu po diaľnici. Východzia stanica: Bratislava. Cieľová destinácia: viedenské letisko Schwechat. Pasažieri: muž, žena, dieťa.

„Dáš si?“ ponúkol sestru Andrej Bojar.

Tá mentolový cukrík odmietla a pokračovala v rozhovore: „Som na materskej, robotu odkladám. Mám našetrené ešte z Lloyds. Beth má predsa len už štyri roky. Onedlho pôjde do školy. Chcem s ňou tráviť čo najviac času.“

„Do škôlky nechodí?“ opýtal sa Bojar, pričom neprestal hľadieť na ubiehajúcu vozovku pred sebou.

„Zaplatila som jej súkromnú učiteľku. Väčšinou som s ňou aj počas vyučovania,“ odvetila žena s dlhými rovnými vlasmi havranej farby. Bratovi sťaby z oka vypadla. Podobné čelo, podobný nos, podobná postava; takmer rovnaké vlasy. Ona ich mala po zadok, on po ramená.

„Prečo sa nevrátiš na Slovensko?“ opýtal sa sústredený vodič, ktorý práve predbiehal ďalšie auto. „Čo ťa tam drží?“

Narážal na tragédiu, ktorá postihla Lindu a jej rodinu pred niekoľkými rokmi. Takmer prišla o rozum. Potrebovala veľa času, aby opäť dokázala fungovať. Ako-tak. Preťala kontakt s okolím, vrátane vlastnej matky i brata. Akýsi pud sebazáchovy. Stiahla sa do ústrania, spolu s dcérou. Až nedávno sa po dlhej dobe ozvala a prišla na návštevu do Bratislavy.

„Nechcem sa vrátiť,“ zanovito mienila mladá žena, „v Anglicku sa mi páči.“

„Netrpíš?“ opáčil Bojar. „Neživí v tebe to miesto bolestivé spomienky?“

„Nie,“ pokrútila hlavou Linda. „Prestahovala som sa do Cornwallu. Dedinka Parr. Na juhu sú iní ľudia, iné ovzdušie. Vidiek ma dobíja energiou. Som spokojná. Beth takisto.“

„Chlapa máš?“

„Neplaš. Žiadneho nechcem. Ona,“ pozrela sa za seba, na malý uzlík schúlený v detskej sedačke; pokojný dych; spánok nevinných, „ona je pre mňa všetko. Nikoho iného nepotrebujem.“

„Kedy ťa môžem prísť pozrieť?“ vyzvedal starostlivý brat, ktorý o vlastnej sestre za ostatné roky vedel žalostne málo. „Môžeme. Nielen ja. Mamina by tiež veľmi rada došla na návštevu.“

„Ja viem,“ skrúšene hlesla spolujazdkyňa. „Čoskoro. Dajte mi ešte chvíľu.“

„Jasné. Ale nezabúdaj: bolesť neradno niest' osamote. Treba sa o ňu podeliť. Nie je to hanba, je to umenie. Navyše nevyhnutné.“

Odpovede sa Bojar nedočkal. Viac nenaliehal, pretože chápal. V živote ho postihlo nejedno trápenie. Jeho detstvo sa nieslo v znamení prísnej, tvrdej a nekompromisnej výchovy, zatiaľ čo dospelosť ho pripravila o tých najbližších. V Thajsku mu najskôr za zverských okolností zomrela priateľka, potom otec. Keď sa po veľmi dlhej dobe horko-ťažko pozviechal, osud udrel znova. Ďalšia milovaná partnerka; ďalšia príšerná smrť – a síce, nie tak dávno. Rana bola stále čerstvá. Po tejto poslednej tragédii nadobro stratil nádej. Opustili ho ilúzie. Precitol do reality; prispôbil sa; adaptoval myseľ, dušu i srdce.

Doprial Linde čas. Zapol rádio, avšak rýchlo ho aj vypol. Nič síce z neho nešlo, iba dajaké nemožné novodobé pesničky a chrčanie signálu.

„Ty máš čo nové?“ napokon sa Linda sama napriahla po krabíčke s mentolovými cukríkmi a jeden vytiahla. „Ako bolo na Kube?“

„Dovolenka bola fajn. Krásna krajina, skvelí ľudia, úžasná príroda. A parádne more a slnko.“

„To znie dobre. Zrejme si si príjemne oddýchol. Stretávaš sa inak ešte s tou novou babou z univerzity? Hovoril si mi o nej pred mesiacom, horúca novinka. Ako sa volala? Lucia?“

„Nie. Áno,“ odpovedal Bojar, s jednou rukou na volante, druhou na koženej opierke vo dverách. „Už sa s ňou nestretávam a volala sa Lucia. Stále sa volá.“

„Prečo?“ spýtavo sa pozrela na brata.

Ten sa hral na hlúpeho: „Tak ju pomenovali rodičia.“

„Si veľmi vtipný,“ doberala si ho so žartom.

„Nefungovalo to medzi nami,“ vysvetlil Bojar, tešiac sa, že sa mu podarilo na jej tvári vyčarovať aspoň kusý úsmev. „Ona to myslela vážne. Manželstvo, deti, rodina. Rozišli sme sa teraz, na Kube.“

„Rozumiem,“ ubezpečila ho Linda; bola si vedomá, že tentoraz do citlivej sféry zabrdla ona. Aby neriskovala nepríjemný okamih, ihneď premostila k inej, nevinnej téme: „Som v kontakte s jedným ex-kolegom, z bývalej práce. Pochádza z Paríža, žije v Londýne. Fajn paradox. Rozprávala som mu o tebe, veľakrát. Fascinuje ho dobrodružný život, aký vedieš.“

„Nepreháňaj,“ mávol rukou brat. „To je dávno za mnou. Teraz som nudný, obyčajný Bratislavčan.“

„Niekedy by so mnou prišiel na Slovensko, na návštevu,“ pokračovala. „Trénuje thajský box. Vrela som mu, že si najväčší šampión, akého som kedy poznala. Rád by si s tebou zatrénoval a naučil sa nejaké finty. Bol by si ochotný?“

„Nevrela si náhodou, že od chlapov sa držiš čo najďalej?“ rypol do nej Bojar.

„Držím,“ tvrdošijne si stála za svojím. „Je to čisto kamarát. *Friend zone*. On by chcel viac, pravda, no mňa nezlomí,“ druhý náznak úsmevu.

„Jasné,“ mykol plecami súrodeneč, zapínajúč stierače, aby zbavili
čelné sklo prilepených zvyškov rozmliaždeného hmyzu. „Nech len príde.
Prevetráám ho.“

2

Zvyšok cesty ubehol svižne. Po tridsiatich siedmich minútach sa starý Passat ocitol pred rampou. Tá sa otvorila a vpustila auto do priestorov pred letiskom. Bojar ostal na prízemí. Zaparkoval pred jedným z vchodov, povedľa rozostavených taxíkov. Samé nové Mercedesy triedy E. Vyčnieval medzi nimi, bil do očí. Spustil všetky štyri výstražné svetlá.

„Ďakujem za odvoz,“ Linda stisla bratovi ruku položenú na manuálnej prevodovke. „Ozvem sa vám. Neskôr. Pozdrav odo mňa maminu.“

„Pozdravím.“

Tmavovláska vyšla von a z detskej sedačky, upevnenej vzadu, opatrne vytiahla spiacu Beth. Tá sa v jej náruči roztomilo mrvila, neisto sa prebúdzajúc, uvedomujúc si, že sa voľačo deje. Bojar medzitým z kufra vytiahol batožinu v podobe modrej cestovnej tašky na kolieskach. Rozospaté dievčatko pohladkal po hlavičke. Husté čierne vlásky. Podobalo sa na matku. Po otcovi – ryšavom Angličanovi – priveľa nezdedilo.

„Šťastnú cestu,“ poprial Linde Bojar. „Dávajte si na seba pozor. Napíš, keď priletíte.“

Namiesto odpovede ho sestra pobožkala na obe líca. Objala ho iba letmo, do tej miery, do akej jej to dovolila driemajúca Beth na rukách. Neusmiala sa, avšak z očí jej vyčítal čriepky radosti: návšteva jej dobre padla. Odchod z izolácie ju vzpružil. Hádám bude už iba lepšie.

Poslednýkrát si zakývali. Ako sa mu vzdľaňovali, videl jej dlhé vlasy viať v silnom vetrisku. Ostatných pár dní v Bratislave nepretržite fúkalo. Od rána do večera. V noci. Stále. Susedné Rakúsko, zdalo sa, nebolo výnimkou. Cestou postrehol, že lístie kompletne popadalo zo stromov. Ostali len holé vetvy, ohýbajúce sa pod mocným náporom. V rádiu

nedávno dokonca hlásili kalamitu v podaktorých regiónoch Slovenska: vyvrátené kmene, zlomené stožiare, potrhane káble elektrického vedenia, kvetináče padajúce z balkónov a parapetov. Meteorológovia nabádali k zvýšenej opatrnosti.

Nakoniec obe zmizli v otáčavých presklených dverách vedúcich do odletového priestoru. Bojar si sadol späť za volant. Na telefóne si prečítal zopár nových správ: od kolegov zo školy. Pracoval ako doktorand na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Katedra anglistiky a amerikanistiky. Práve finišoval dizertačnú prácu, ktorej zasvätil doslova roky. Písanie napredovalo pomaly a ťažkopádne. Niežeby mu chýbali podklady či nápady. O tie núdzu nemal. Jednoducho sa mu nechcelo. Iné aktivity, koníčky. Nepriaznivé okolnosti. Vždy keď mienil zasadnúť za počítač, dačo mu do toho vošlo. Nepredvídane, nečakane.

Odpísal na dve SMS. Viac nestihol.

Zahliadol pohyb na pravej periférii.

Cez otáčacie presklenené dvere, ktorými pred chvíľou prešla Linda s Beth, sa ktosi predieral. Opačným smerom. Von. Frmol, strkanie, výkriky.

Bojar sa obzrel.

Žena. Mladá, štíhla. Tmavá pleť, tmavé vlasy. Arabka. Nezahalená; žiadna burka, žiadny hidžáb. Oblečená podľa západnej módy: tenisky, džínsy, sveter. Vrkoč. Batožinu nemala.

Odsotila fajčiaceho taxikára, ktorému z úst vypadla dopoly vyfajčená cigareta. Zakľal. Ona nedbala. Pobežla doprostred chodníka, nastražila oči, preskenovala okolie.

Spozorovala tmavohnedý Passat. Jediný. Naokolo samé Mercedesy; a k tomu zapnutá výstražná signalizácia.

Vyčnieval.

Priskočila k nemu, bez okolkov roztvorila dvere spolujazdca a vrhla sa dnu.

„Štartuj, dočerta!“ zvriskla po francúzsky. „Na čo čakáš?“

3

Bojar skúmavo hľadel na nepozvanú pasažierku. Analyzoval okolnosti.

Najmä si nebol istý, čo povedala.

„Po francúzsky nerozumiem,“ nadhodil v angličtine.

Žena sa zatvárila zmätene.

Odrazu sa vo veľkých dverách objavili ďalšie uponáhľané postavy. Dvaja muži. Takisto počerní. Arabi. Čierne obleky, biele košele. Len čo sa naskytla medzierka, predrali sa von. Zastali. Začali skenovať okolie rovnakým spôsobom ako žena pred minútou.

„Kurva, zmiznime už odtiaľto!“ zakričala neznáma, tentoraz po anglicky, pričom Bojara tresla do ramena nevelkou päťou.

Vtedy si ju všimli.

Dvojica mužov zbystrila pozornosť. V priebehu sekundy vyhodnotili situáciu. Úspech. *Našli sme ju*. Vyštartovali a nedopatrením odsotili toho istého taxikára, ktorý si medzitým zapálil druhú cigaretu.

Bojar neváhal. Zaradil jednotku, natočil volant a vystrelil z miesta. Rozbehnutých Arabov zanechal za sebou. Došiel k rampe, do prístroja vložil lístok, ozvalo sa zapípanie, rampa sa nadvihla. Passat aj s posádkou opustil odletový terminál. Pri najbližšej možnej príležitosti zastavil pri krajnici.

„Čo robíš v mojom aute?“ opýtal sa neznámej.

Bola krásna. Rozkošne snedá pokožka, nevelký zaguľatený noštek, výdatne vykrojené pery, tmavosivé oči. A predsa z nej nevyžarovala ženskosť.

Armáda.

Bojar ju hneď zaradil. Dýchala z nej vojenská služba, cítil to. Nebol včerajší a s týmto typom sa stretol pri hojných príležitostiach. Nielen v Thajsku.

„Prosím?“ nerozumela sediaci pasažierka, ktorá medzitým čosi vypisovala na starom tlačidlovom mobile.

„Čo robíš v mojom aute?“ zopakoval šofér.

„Čo je to za prostú otázku?! Nezdržuj, dofrasa!“ zahriakla ho žena. „Onedlho ich mám znova v päťách. Vypadnime čo najrýchlejšie.“

Mienil jej odpovedať nie najvládnejším spôsobom, avšak za sebou začul šmýkanie pneumatík. Ako keď dedinský sedliak driftuje v noci na parkovisku. Obzrel sa. Rampu práve opúšťal éckový Mercedes. Lenže taxík to nebol. Stihol postrehnúť, že vpredu sedia dvaja tmavší pasažieri – a s vervou ukazujú na nich.

Bolo mu jasné, že nemajú v úmysle jej pripomenúť vyzdvihnutie podpalubnej batožiny.

Preto opäť zaradil rýchlosť a po druhý raz prudko vyletel od obrubníka.

„Kam?“ opýtal sa Bojar.

„Akože kam? Ty nevieš?“ žena prestala dobať nenalakovanými nechtami do Nokie a pohoršene pozrela na vodiča.

„Nie. Nechcem ťa súriť, ale ako vidíš, opúšťame letisko. Rýchlo. Treba sa rozhodnúť kam odbočiť.“

„Viedeň, tam!“ ukázala prstom.

Passat sa preradil do správneho pruhu na poslednú chvíľu. Ledva-ledva minul zvodidlo. Mercedes im bol tesne v päťách, a tak jeho posádka toľko šťastia nemala. Bokom narazili do kovovej konštrukcie. Rachtot. Auto sa na chvíľu znehybnilo.

Bojar opísal pár oblúkov a dostal sa na diaľnicu. Zaradil najvyššiu rýchlosť. Ostal v pravom pruhu.

„Počkať,“ neznáma pasažierka sa k nemu naklonila, „si môj kontakt?“

Doktorand sa na ňu vrelo usmial: „Nie,“ podal jej ruku, „ale teší ma aj tak. Andrej Bojar.“

Ona jeho slušné gesto ignorovala a vyhrýkla: „Dočerta aj s tým! Ale, prečo, on... Veď,“ rozhliadala sa navôkol, akoby prvýkrát sedela v nejakom aute. „Vráť sa! Musíš sa vrátiť. Odvez ma späť pred terminál. Hned!“

Bojar hodil očkom po spätnom zrkadle a odvetil: „Si si istá?“

Nervózna žena sa otočila na svetlom poťahu. V diaľke za sebou zbadala uháňajúci Mercedes s pomliaždenou pravou stranou.

Nebezpečne sa približoval.

„Kurva!“ päťou tresla do palubnej dosky.

„Kontroluj sa,“ napomenul ju Bojar pokojným, no prísny hlasom. „Toto nie je tvoje auto.“

„Pridaj plyn!“

„Ak pokutu zaplatíš ty,“ nonšalantne sa usmial mladík, ktorý si zrejme z podivuhodnej situácie nič nerobil.

„Dupni na to!“ zvrieskla, keď videla, že prenasledovateľov už majú takmer za kufrom.

Bojar pritlačil nohu k podlahe. Nezrýchlil však ihneď, keďže nesedel v športovom Mustangu. Odrazu sa vedľa neho objavilo auto. Pokrkvaná metalíza na boku, hviezda vpredu na kapote. Obe bočné okná začali klesať, čím lepšie poodhalili cestujúcich vo vnútri. Vskutku, Arabi. Okrem vodiča boli dvaja. Jeden vpredu, druhý vzadu. Čierne vlasy, asi štyri centimetre dlhé; čierne brady, o čosi kratšie. Upravení, kultivovaní, na pohľad neúprosní.

Obaja vystrčili von pištole.

4

Na váhanie nebol čas. Bojar prudko strhol volant doľava, čím vzápätí vrazil do paralelne idúceho vozidla. Odsotil ho nabok, ku krajnici, kde sa druhýkrát obšuchlo o zvodidlo. Pokrstená i opačná strana.

Dôležitejšie však bolo, že chlapi nestihli vystreliť. Náraz ich odsotil, v dôsledku čoho prepadli naspäť dovnútra. Zbrane si udržali v rukách, nevypadli im. *Skúsení borci*, pomyslel si vodič Passatu.

Ten sa medzitým patrične rozbehol a už uháňal po rakúskej diaľnici A4, predbiehajúc jedno auto za druhým. Mercedes stratil hybnosť. Trvalo necelú sekundu, pokým sa pozviechal a zaradil do frčiacej premávky. Nachádzal sa asi štyristo metrov za nimi.

„Čo sú to za ľudia?“ opýtal sa Bojar.

„Nestaraj sa,“ odvrkla upätá spolujazdkyňa. „Radšej pridaj. Mali sme na mále.“

„Môžem prípadne zastaviť,“ nedbanlivo navrhol šofér. „Tvoji kamaráti by sa potešili. Ty zrejme nie. Čiže odporúčam trošku slušnosti.“

„To by bolo nadhlo,“ odpovedala žena so znateľným pookriáním. „Nie si môj kontakt. Nič ti nepoviem. Žiadam ťa o jedno: choď čo najrýchlejšie. Nejak sa ich zbav. Potom ťa nechám na pokoji.“

Mercedes sa zasa raz blížil. Nepochybne disponoval omnoho silnejším motorom, s ktorým sa obyčajný Passat z 2010 nemohol rovnať.

Pretekaním sa závod vyhrať nedal.

Po siedmich sekundách informačná tabuľa pri krajnici ohlásila odpočívadlo. Päťsto metrov. Bojar predbehol staršiu Audi a zaradil sa do pravého pruhu. Otvoril úložný priečinok pod prevodovou pákou. Povaľovalo sa v ňom niekoľko vreckoviek, žuvačiek, USB kábel, prístroj na diagnostiku motora – a sada vrhacích nožov.

Jeden z nich si zobral do pravej ruky.

Žena sa prekvapene, avšak so záujmom prizerala. Konečne bola na okamih ticho.

Ľavou rukou spustil okno na svojej strane.

Dnu vrazili silné vetrisko, ohlušujúci hukot diaľnice a citeľný chlad.

Z vozovky sa odpojila cesta vedúca k odpočívadlu. Žiadna čerpacia stanica, žiadna reštaurácia; iba odstavná plocha, lavičky, stolčeky a stromčeky.

Passat na ňu zabočil, následne ozlomkrky, za sprievodu pištiacich kotúčov, zabrzdil. Stočil sa mierne doľava: pripravený kedykoľvek vyraziť späť na A4.

Zároveň natočený k pripájajúcej ceste, ktorou práve prišli.

Ohromená žena sledovala, ako si jej podivný šofér na stehne prechytí nôž: rukoväť opretá o dlaň, palec preložený ponad spodnú časť čepele zdobenú vrúbkami, nabrúsená špička namierená vpred, v smere vystretých prstov.

V ďalšom okamihu sa dotrmácal rozbehnutý Mercedes. Podobne kvilivým spôsobom zastavil rovno pred nimi, takisto trochu natočený na stranu, akurát opačnú. Tak, aby mohla ozbrojená posádka pohotovo vystúpiť a ostať v zákryte vozidla.

Lenže Bojar nečakal, kým sa pištoľníci vysúkajú von. Nahol sa cez roztvorené okno a ostrým švihom, s rukou opisujúcou krúživý poloblúk, vrhol nožik priamo pred seba.

Zabodol sa rovno do tučnej pneumatiky rozmeru osemnásť; vpredu, vľavo. Trčať ostala iba rukoväť a tri-štyri centimetre čepele, od ktorej sa odrazilo slnko. Práve zvedavo vykuklo spoza mrakov.

Muži sa medzitým rozostavili za autom. Vystreté ruky s nabitými a odistenými pištoľami si opreli o strechu, aby sa im lepšie mierilo.

Bojar sa ihneď usadil späť za volant. Zaradil jednotku.

Padli prvé výstrely.

Neskutočne hlučné. Dokonca i na otvorenom priestranstve, hneď povedľa rušnej diaľnice, z nich zaliehalo v ušiach. Človek si popri toľkom

pozeraní akčných filmov nevedomuje, aký hluk robí skutočná zbraň v skutočnom svete.

Gulky sa zaborili dakam do boku. Strelci zvolili inú taktiku, nemierili na gummy. Po Bojarovej pravici sa ozval výkrik. Zásah. Žena to schytala.

Nohou zatlačil pedál až k zemi. Motor hulákal, otáčkomer sa išiel zbláznit, vetrisko šialene prefukovalo cez stále otvorené okno, spolujazdkyňa hlasno kliala a v diaľke, za chrptom, sa ozývali ďalšie výstrely.

Utečenci za sebou zanechali odstavisko, stoličky, lavičky, stromčeky.

A jeden nabúraný Mercedes s troma nazlostеныmi chlapmi.